

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-151)

Aug (1) / 2013



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....23

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 128)

785. துர்க்க:

அவித்யை முதலான அகழிகளும் மதிள்களும் உள்ளதால், ப்ரவேசித்துக் கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ளவன்.

786. துராவாஸ:

இப்படியாகத் தனது திருவடியின் அடியில் வசிப்பதற்கு மிகவும் அரிதானவன்.

787. துராரிஹா

இப்படியாக அடைவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளதன் காரணமாக, இவனை அடையவேண்டும் என்னும் சிந்தனை இல்லாத பாவிகளுக்காக உண்டான புத்த அவதாரத்தைக் கூறுகிறார். அதாவது அவர்களைத் தகாத மார்க்கங்களில் ஈடுபடுத்தி, தனக்குப் பகைவர்களாக இருக்கும் அவர்கள் வேதமார்க்கத்தைக் கைவிடும்படிச் செய்து, பலவிதமான உபாயங்கள் மூலம் அழிப்பவன். விஷ்ணுபுராணம் (3-18-34) - மாயாமோஹேந தே தைத்யா: ப்ரகாரை: பஹுபிஸ்ததா வ்யுத்தாபிதா யதா நைஷாம் த்ரயீம் கச்சித் அரோசயத் ஹதாச்ச தே அஸுரா தேவை: ஸந்மார்க்க பரிபந்திந: - அந்த அஸுரர்களை மாயை மூலமாக பலவிதங்களிலும் மயக்க, அதன் காரணமாக அவர்களில் ஒருவன் கூட

வேதமார்க்கத்தை விரும்பாதவனாக, வேதங்களுக்கு விரோதி ஆனார்கள்; அதன் பின்னர் ஸாது மார்க்கத்தை அழிக்கத் தோன்றிய அவர்கள், தேவர்களால் வெல்லப்பட்டனர் – என்றது காண்க.

788. சுபாங்க:

புத்தனாக வந்த இவன் அஸுரகுணம் உள்ளவர்களை மயக்கி அழிப்பது எப்படி? இவன் மிகவும் நம்புவதற்குத் தகுந்தவன் என்று மயங்கிப் போகும்படியாக, மிகவும் மனோஹரமான திருமேனி உள்ளவன்.

789. லோகஸாரங்க:

எவ்விதம் மயக்குகிறான்? லோகத்தில் உள்ள ஸாரமான விஷயங்களான போகம் மற்றும் மோசஷம் குறித்து உரைத்து மயக்குகிறான். அவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – குருத்வம் மம வாக்யாநி யதி முக்திமபீத்ஸத – மோசஷம் அடையவேண்டும் என்றால், எனது சொற்படி கேட்டு நடக்கவேண்டும் – என்று உபதேசித்து மயக்கினான்.

790. ஸுதந்து:

மிகவும் சாந்தமாக உள்ளது போன்று தோன்றி, தான் ஏற்படுத்தும் நூல்வலையை விட்டு அவர்கள் அகல இயலாதபடி உள்ளவன்.

791. தந்துவர்த்தந:

இவ்விதம் அவர்களுக்குப் பாவம் செய்வதில் ருசியை உண்டாக்கி, அதன் மூலம் ஸம்ஸாரம் என்னும் கயிறு கொண்டு அதனை மேலும் வளர்ப்பவன். கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (16-19) – தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் – இந்த உலகில் உள்ள க்ரூரமானவர்களையும், என்னை வெறுப்பவர்களையும் நான் ஸம்ஸாரம் என்பதில் அஸுரயோனிகளில் தள்ளுகிறேன்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-18-32) – த்ரயீமார்க்க ஸமுத்ஸர்க்கம் மாயாமோஹேந தே அஸுரா: காரிதாஸ்தந்மயா ஹ்யாஸாந் ததா அந்யே தத்ப்ரசோதிதா: தைரப்யந்யே அபரே தைச்ச தேரப்யந்தே பரே ச தை: - என்னுடைய மாயை என்னும் மந்திரக்கோல் கொண்டு அஸுரகுணம் உள்ளவர்கள் மயக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் மூன்று வேதங்கள் கூறும் மார்க்கத்திலிருந்து அகற்றப்படுகிறார்கள். இவர்களால் மற்றவர்களும் பாதிக்கப்பட்டு, இது தொடர்கிறது.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 151)

1-1-15 தத்தேது வ்யபதேசாத் ச

பொருள் - ஜீவனுடைய ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாகவும் ஆனந்தமயனை உரைப்பதால், ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - கீழே உரைக்கப்படவுள்ள காரணத்தாலும் ஆனந்தமயன் என்பவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆவான். தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (2-7) - கோ ஹ்யேவாந்யாத் க: ப்ராண்யாத் யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ ந ஸ்யாத் ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயதி - எங்கும் ப்ரகாசிக்கும் இந்த ஆனந்தமயன் இல்லையென்றால் யாரால் இன்பங்களை அனுபவிக்க இயலும்? இந்த ஆனந்தமயனே ஆனந்தம் அடையும்படிச் செய்கிறான் - என்ற வரியின் மூலம் ஆனந்தமயன் (என்ற ப்ரஹ்மமே) ஜீவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு காரணம் என்று கூறப்பட்டது காண்க. இதன் மூலம் ஆனந்தத்தை அடைவிக்கும் ஆனந்தமயன் என்பவன், ஆனந்தத்தை இவன் மூலம் பெறும் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்பது தெளிவாகிறது. இங்குள்ள ஆனந்த என்ற பதம், ஆனந்தமயமாக உள்ளவனையே குறிக்கும் என்று அடுத்து கூறப்படும்.

1-1-16 மாந்த்ரவர்ணிகமேவ ச கீயதே

பொருள் - மந்த்ரவர்ணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மமே ஆனந்தமயன் என்று பாடப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - மேலும் ஒரு காரணத்தாலும் ஆனந்தமயன் என்பவன் ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் ஆவான். தைத்திரீய ஆனந்தவல்லீ - ஸத்யம் ஞானம் ஆனந்தம் ப்ரஹ்மம் - ஸத்யமாகவும், ஞானமாகவும், எல்லையற்றவனாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மம் - என்ற வரியில் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மமே, இந்த ப்ரகரணத்தில் ஆனந்தமயனாக உரைக்கப்பட்டது. இந்த ப்ரஹ்மம், ஜீவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தாகும். மேலும் தைத்திரீயத்தில் - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மமே அடையப்படவேண்டிய உயர்ந்த இலக்கு - என்று ஜீவனால் அடையப்படவேண்டியதாக ப்ரஹ்மம் கூறப்பட்டது காண்க. மேலும் தைத்திரீயத்தில் - ததேஷாப்யுக்தா - இது அதனுடன் தொடர்புடையதாக உள்ளது - என்றுள்ள வரியில் காணப்படும், தத் என்பது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிக்கும். ப்ரஹ்மத்தையே கற்கப்பட வேண்டியதாக அறிவதால், இந்தப் பகுதியே வேதம் கற்பவர்களால் படிக்கப்படுகிறது. அதாவது இந்த ப்ராஹ்மணத்தில் கூறப்பட்ட விஷயமானது இந்த மந்த்ரம் மூலம் மிகவும் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டது. வணங்குபவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவால் அடையப்பட வேண்டிய இலக்கு எது என்றால், அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ள ப்ரஹ்மமே ஆகும். மேலும் தைத்திரீயத்தில் (2-1) - தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாத் ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத: - அந்த ப்ரமாத்மாவிலிருந்து ஆகாசம் வெளிப்பட்டது - என்று தொடங்கும் வரியின் மூலம் அந்த ப்ராஹ்மணத்தில் உரைப்பது கூறப்படுகிறது. ஆகவே ஆனந்தமயன் என்பது ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 151)

ப்ரபத்தியின் ப்ரபாவம் குறையாமல் அநுஸந்திக்க வேண்டும்

மூலம் - ஆகையால் ஆபூத ஸம்பலவம் நரகத்திலே கிடக்கும்படி சஷணக்ருத பாப கர்மங்களுடைய ப்ரபாவமான பகவந்நிக்ரஹ விசேஷத்தை இசைந்தாற் போலவும், “துக்க ஸம்ஸார காந்தாரம் அபாரமிபிதாவதாம் ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்கரோ முக்தீரஸ்ய தேசிக:” என்றும், “ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணாமோ தசாச்வமேதாவப்ருதேந துல்ய: தசாச்வமேதீ புநரேதி ஜந்ம ப்ரணாமீ ந புநர்பவாய” என்றும், ஸுக்ருத ப்ரணாம விசேஷத்தினுடைய ப்ரபாவத்தை இசைந்தாற் போலவும், ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய, அத பாதக பீதஸ்த்வம், குயோநிஷ்வபி ஸஞ்ஜாதோ ய: ஸக்ருச்சரணம் கத: இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே இப் ப்ரபத்தி ப்ரபாவத்தையும் சாஸ்த்ரார்த்தோபல்லவ ப்ரஸங்கமில்லாத விஷயத்தில் சுருங்காதே அநுஸந்திக்கப் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - ஒரு நொடியில் செய்யக்கூடியதான சில பாவங்கள், ஸர்வேச்வரன் நமக்கு அளிக்கும் தண்டனை காரணமாக உண்டாகி, அதனால் மஹாப்ரளயம் முடிய நரகங்களில் தள்ளக்கூடிய சக்தி அந்தப் பாவங்களுக்கு உள்ளதை ஏற்றுக்கொள்கிறோம்; கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்டபடி ஸுக்ருத ப்ரணாமத்தின் பெருமையை நாம் ஏற்றுக் கொள்கிறோம் (ஸுக்ருத ப்ரணாமம் - இரண்டு கைகளால் மூன்று தடவை அஞ்ஜலி செய்து, முழங்கால் வரை கைகளை நீட்டியபடி நெற்றி, மூக்கு, கன்னம் முதலியவைகளால் மூன்று முறை பூமியைத் தொட்டு ஸாஷ்டாங்கமான நமஸ்காரத்தைப் பன்னிரண்டு முறை செய்வதாகும்):

- விஷ்ணுதர்மம் (1-18) - துக்க ஸம்ஸார காந்தாரம் அபாரமிபிதாவதாம் ஏக: க்ருஷ்ண நமஸ்கரோ முக்தீரஸ்ய தேசிக: - ஸம்ஸாரம் என்பதான எல்லை காண இயலாத கானகத்தில் ஓடியபடி உள்ளவர்களுக்கு, க்ருஷ்ணனைக் குறித்துச் செய்வதான நமஸ்காரம் என்பது, மோசஷம் என்பதான எல்லையைக் காணச்செய்யும்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (46-119) - ஏகோபி க்ருஷ்ணே ஸுக்ருத: ப்ரணாமோ தசாச்வமேதாவப்ருதேந துல்ய: தசாச்வமேதீ புநரேதி ஜநம் ப்ரணாமீ ந புநர்பவாய - க்ருஷ்ணனைக் குறித்து ஒருமுறை செய்யப்பட்ட ஸுக்ருத ப்ரணாமம் என்பது பத்து முறை செய்யப்பட்ட அச்வமேதத்திற்குச் சமம் ஆகுமோ? இல்லை, காரணம் பத்து அச்வமேத யாகம் செய்தவன் மீண்டும் பிறக்கக்கூடும்; ஆனால் க்ருஷ்ணனைக் குறித்து ஸுக்ருத ப்ரணாமம் செய்தவன் மீண்டும் பிறப்பதில்லை.

ஆகவே மேலே உள்ளதை ஏற்றுக் கொள்வதைப் போன்று, கீழே காணப்படும் வரிகளில் கூறப்படுவதான நொடிப்பொழுதில் அநுஷ்டிக்கப்படும் ப்ரபத்தியின் பெருமையை, சாஸ்த்ர விரோதம் இல்லாத மார்க்கத்தில் குறைவில்லாமல் ஏற்கவேண்டும்:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்தாலும்
- விஷ்ணுதர்மம் (66-72) - அத பாதக பீதஸ்த்வம் - பாவங்களுக்குப் பயப்படுபவன் என்றால், வேறு எதனையும் செய்யாமல், நாராயணனை அடையவேண்டும் என்பதை மட்டுமே எண்ணுவாயாக
- ஸநத்குமார ஸம்ஹிதை - குயோநிஷ்வபி ஸஞ்ஜாதோ ய: ஸக்ருச்சரணம் கத: - தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்தாலும், யார் ஒருவன் ஸர்வேச்வரனிடம் ஒருமுறை ப்ரபத்தி செய்கிறானோ, அவன் தன்னுடைய தாய்தகப்பனைக் கொன்றவனாக இருந்தாலும், காக்கப்படுகிறான்.

முதலில் செய்யப்பட்ட ப்ரபத்தியே, அதன் பின்னர் அறிந்தே செய்யும்
பாவங்களை நீக்கும் என்பதற்கான மறுப்பு

மூலம் – தம் மாதா பித்ருத ஹந்தாரமபி பாதி பவார்த்திஹா என்றதுவும் உத்தராக
விஷயமல்லாதபோது உபல்லவமில்லை. உத்தராக விஷயத்தில் நிஸ்தார க்ரமங்கள்
முன்பே சொன்னோம்.

சரணம் ச ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதி ச யாசதாம்
ப்ரஸாதம் பித்ரு ஹந்த்ருணாம் அபி குர்வந்தி ஸாதவ:

இத்யாதிகளும் இப்படிக்கு ஸுகாடிதங்கள்.

விளக்கம் - ஸந்தகுமார ஸம்ஹிதை - தம் மாதா பித்ருத ஹந்தாரமபி பாதி
பவார்த்திஹா – தன்னுடைய மாதாபிதாக்களைக் கொன்றவனாக உள்ளபோதிலும்
காக்கிறான் – என்பது ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் நிகழ்ந்தால் மட்டுமே சாஸ்த்ர
விரோதமாகாது. ப்ரபத்தியின் பின்னர் செய்யப்படும் பாவங்களுக்கான
பிராயச்சித்தம் குறித்து முன்பே (அபராத பரிஹாராதிகாரம்) கூறினோம்.
விஷ்ணுதர்மம் (106-53) - சரணம் ச ப்ரபந்நாநாம் தவாஸ்மீதி ச யாசதாம் ப்ரஸாதம்
பித்ரு ஹந்த்ருணாம் அபி குர்வந்தி ஸாதவ: - சரணம் புகுந்தவர்களையும்,
“உங்களுக்கு நான் அடிமையாக இருப்பேன்” என்று கூறுபவர்களையும், அவர்கள்
தகப்பனைக் கொன்றவர்கள் என்றாலும், ஸாதுக்கள் காப்பாற்றுகிறார்கள் –
என்பதிலும் இது பொருந்தும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 107)

ஐந்தாம் ப்ரகரணம்

பகவத் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவம்

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது

அவதாரிகை - இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக் கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாச காரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாக நடுவுள்ள பேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபா வைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரத கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷ பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநுஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக் குபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்குபயுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநமின்ன தென்கிறார் மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து, “ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது” என்றுள்ள சூர்ணை-366 தொடங்கி, “நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது” என்பதான சூர்ணை-406 முடிய உள்ள சூர்ணைகளில், இந்த அதிகாரிக்கு எல்லையற்ற காலமாக ஏற்பட்ட கர்மங்கள் அனைத்தும் அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளதும், அத்வேஷம் தொடக்கமாக (அத்வேஷம், ஆபிமுக்யம், ஸாத்வித ஸம்பாஷணம், ஸதாசார்ய ஸமாச்ரயணம், தத்வஜ்ஞானம், பகவத் சரணவரணம்) ப்ராப்தி முடிய உள்ள பல பேறுகளுக்கெல்லாம் முக்கியமான காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய “ஸர்வேச்வரன் செய்கின்ற காரணம் இல்லாமல் செய்யும் கருணை” என்பது கூறப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகளுடைய குற்றங்களையும் தனது குற்றமாகவே எண்ணுவது முதலாகத் தொடர்ச்சியாகப் பல விஷயங்களைக் குறித்து அருளிச்செய்தார். அதனை அடுத்து சூர்ணை-358ல் (ஸ்வதோஷத்துக்கும் என்று உள்ளது) தனது குற்றங்களை எண்ணியபடி இருத்தல், பகவத் பாகவதர்களின் குணங்களை எப்போதும் எண்ணியபடி இருத்தல் என்பதை இவன் அன்றாடம் செய்தபடி இருத்தல்வேண்டும் என்பதை உரைத்தார். இந்த இரண்டில், இப்போது உரைக்கப்பட உள்ள கருத்திற்கு, பாகவதர்களின் குணங்களைக் குறித்து எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது அவசியமில்லாதது என்பதால், அதனை நீக்கி, அதற்குப் பயன்படுவதாக உள்ள தனது குற்றங்களை எண்ணுதல், ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை எண்ணுதல் என்பதை மட்டுமே எடுத்துக்கொண்டு, அவற்றின் பயன் என்ன என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வதோஷமாவது) - அநாத்ம குணாதிகளும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே படித்துக் காழ்பேறிக் கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏததநுஸந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாம லங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்குடலான அவனுடைய தயாஷாந்த்யாதிகள்; ஏததநுஸந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வதோஷ பலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. “துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீ யஸ்ய மஹதோ

நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயா ஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதாபீ:" என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (ஸ்வதோஷமாவது) - ஆத்மகுணங்களுக்கு மாறுபட்டதாக உள்ள குணங்களும், அவற்றுக்கு மூலகாரணமாக எல்லையற்ற காலமாக உள்ள அறியாமை முதலானவைகளும் ஆகியவற்றை எண்ணுவது என்பது, இதன் காரணமாக அடுத்த பிறவி ஏற்பட்டால் என்ன செய்வது என்பதான அச்சத்திற்குக் காரணம் ஆகிறது. (பகவத்குணமாவது) - இப்படிப்பட்ட குற்றங்களைக் கண்ட பின்னரும் இகழாமல் ஏற்றுக்கொண்டு, அவற்றைப் பொறுத்துக்கொண்டு, தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளுதல் என்பது அவனுடைய தயை, சுகுமை போன்றவற்றால் ஆகும்; இவற்றை எப்போதும் எண்ணுதல் என்பது எல்லையற்ற காலமாகப் பிறந்தபடி உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள தனது குற்றத்தின் வலிமையை ஆராய்ந்து, "இனி வரும் காலங்களிலும் இப்படியே இருந்தால் என்ன ஆகும்?", என்றுள்ள அச்சம் நீங்குவதற்குக் காரணம் ஆகும். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் (48) - துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீ யஸ்ய மஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயா ஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதீச்சாமி கதாபீ: - கருணைக்கடலாக உள்ளவனே! எனது பந்துவே! எல்லையற்ற வாத்ஸல்யம் என்ற குணத்திற்குக் கடல் போன்றுள்ளவனே! நான் முடிவில்லாததும், தொடக்கம் இல்லாததும், கடக்க இயலாததும் ஆகிய மிகப்பெரும் பல பாவங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளேன்; ஆனாலும் உனது குணங்கள் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளதால், எனது அச்சம் நீங்கப்பெற்று, மோக்ஷத்தை விரும்புகிறேன் - என்றது காண்க.

367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் அஜ்ஞாதையே ஸித்திக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகல குணங்களையும் சேர்ச் சொல்லியிருக்கச் செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) என்றும், (கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தேயறவேணும்) என்றும், கர்மத்தையும் க்ருபையையும் இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக்

கொண்டு போய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) என்று நிகமித்தது இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ப்ரதாந ஹேதுக்களவையாகையாலே; இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றும்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிறே. இங்ஙனன்றிக்கே, அவன்படியை நினைத்து பயமும், தன் படியை நினைத்து அபயமுமாமளவில் அறிவிலித்தனமே பலிக்குமென்கிறார் (பயாபயங்களிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இங்கு இவ்விதம் அச்சம் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள குற்றங்களையும் அச்சம் ஏற்படாமல் உள்ளதற்குக் காரணமாக உள்ள குணங்களையும் ஒன்றாக உரைத்தார். ஆனால் சூர்ணை-374ல் “இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை” என்றும், சூர்ணை-402ல் “கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்” என்றும் கர்மத்தை மட்டும் இழப்பதற்குக் காரணமாகவும், கருணையை மட்டும் பெறுவதற்குக் காரணமாகவும் கூறிக்கொண்டார்; தொடர்ந்து சூர்ணை-404ல் “பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்” என்று முடித்தது ஏன்? இவை அனைத்திற்குள்ளும், இவனுடைய பிறப்பு மற்றும் மோக்ஷம் ஆகியவற்றுக்கு முக்கியமான காரணங்களாக இவை உள்ளதால் ஆகும். இவை இரண்டும் எங்கு உள்ளதோ அந்த இடத்தில் மற்ற காரணங்கள் தாங்களாகவே பின்தொடர்ந்து வந்துவிடும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம் - ஸர்வேச்வரனுடைய தன்மையை எண்ணி பயம் கொள்ளாதல், தனது தன்மையை எண்ணி பயம் கொள்ளாமல் இருத்தலும் அறிவற்ற தன்மையையே ஏற்படுத்தும் என்று இந்தச் சூர்ணையில் உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குப் பரதந்த்ரமான ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ! நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனானவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென்; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்பு போலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமாமளவில்; தான் தனக்கு நாசகன் என்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று

பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வ வேஷமில்லாமையாலே அஜ்ஞாதையே ஸித்தித்துவிடுமென்கை.

விளக்கம் - அல்லது மேலே கூறப்பட்டபடி அல்லாமல், “எல்லையற்ற காலமாகத் தனக்கு அடிமைப்பட்ட இந்த ஆத்மாவை, கர்மம் என்பதைக் காரணமாகக் காண்பித்து, ஸம்ஸாரத்தில் உழலும்படிச் செய்பவன் ஸர்வேச்வரன் அல்லவோ? எல்லையற்ற ஸ்வதந்த்ரம் கொண்டவனாகிய அவன் மேலும் பலகாலம் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்க வைத்தால் என்ன செய்வது என்று அவனுடைய தன்மையைக் குறித்து எண்ணி பயம் கொள்ளுதல்; “முன்பு போன்று அல்லாமல் நமக்கு இப்போது ஆத்மகுணங்கள் இருக்கின்ற காரணத்தால் மோக்ஷம் கிட்டுவது உறுதியே” என்று தனது நிலையை எண்ணிக் கொண்டு பயம் கொள்ளாமல் இருத்தல். இந்த இரண்டின் மூலம் ஏற்படுவது என்ன? தானே தன்னை நாசம் செய்து கொள்பவன் என்று எண்ணி அச்சம் கொள்ளுதல்; ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் காப்பாற்றுபவன் என்று எண்ணி அச்சம் இல்லாமல் இருத்தல் ஆகிய இரண்டும் இவனுக்கு ஏற்படுகின்ற அறிவின்மை காரணமாக உண்டாவதில்லை; ஆக அறியாமையே ஏற்படுகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 117)

2-2-10 கள்வா எம்மையும் ஏழுலகும் நின்

னுள்ளே தோற்றிய இறைவ என்று

வெள்ளேறன் நான்முகன் இந்திரன் வானவர்

புள்ளூர் திகழல் பணிந்தேத்துவரே

பொருள் - “மாயங்கள் பல செய்பவனே! எம்மையும் அனைத்து லோகங்களையும் உன்னிடத்திலிருந்து உண்டாக்கியவனே!” என்று மென்மையான ரிஷபத்தை வாகனமாகக் கொண்ட சிவனும், நான்முகனும், இந்த்ரனும், நித்யஸூரிகளும் கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைப் பணிந்து நின்று துதிப்பார்கள்.

அவதாரிகை - இவ்வளவும்வர, நான் ப்ரதிபாதித்த பரத்வத்தை நீங்கள் ஆச்ரணியராக நினைத்திருக்கிறவர்கள் மேலெழுத்தைக் கொண்டு விச்வஸியுங்கோள் என்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட பாசுரங்களைக் கேட்ட சிலர் ஆழ்வாரிடம், “நீங்கள் எத்தனை உரைத்தாலும் பாரபக்ஷமாகவே உரைப்பதாகவே நாங்கள் எண்ணுகிறோம். நாங்கள் நம்புவதற்கு என்ன ஆதாரம் உள்ளது?”, என்றனர். இதற்கு ஆழ்வார், “நீங்கள் எந்தத் தெய்வங்களை அடையத்தக்கவர்களாகக்

கொண்டுள்ளீர்களோ அவர்களும், நான் உரைத்த பரத்வத்தையே அண்டி நிற்கிறார்கள். ஆகவே நான் உரைத்தவற்றை நீங்கள் நம்பவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கள்வா) ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே வந்து வரங்கொள்ளுகிறவிடத்திலே, “தேவர் இன்னம் எனக்கொரு வரம் தரவேணும்; நீர் தந்த வரம் நிலைநிற்கும்படி என் பக்கலிலே வந்து ஒரு வரம் பெற்றுப் போகவேணும்”, என்று அர்த்திக்க, “அப்படியே செய்கிறோம்”, என்றுவிட்டு, “ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு ஒரு பிள்ளை வேணும்” என்று சென்று நின்று, “நமோ காண்டாய கர்ணாய” என்றாப்போலே ஏத்த, அவனும், “உமயா ஸார்த்தமீசாந:” என்கிறபடியே புறப்பட்டு, “நீ கறுப்புடுத்துத் தாழ்நின்ற நிலையில் இச்செயலைச் செய்தால், இத்தை நாட்டார் ‘மெய்’ என்றிருப்பார்களோ கள்வா?” என்பர்கள். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை மறைத்துப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கையிறே களவாகிறது. கைலாஸ யாத்ரையிலே, “நமோ கண்டாய கர்ணாய நம: கடகடாயச” என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணினபடியைக் கேட்ட ப்ராஹ்மணன், “இதுக்கு முன்பு ஒருவரை ஸ்தோத்ரம் பண்ணி அறியாத வாயானவாறே மீன் துடிக்கிறபடி பாராய்” என்றான். “நாத்தழும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையாலேத்த” என்கிறபடியே, ஸ்தோத்ரம் பண்ணி நாத்தழும்புபட்டுக் கிடக்கிறதன்றே.

விளக்கம் - (கள்வா) - ஸர்வேச்வரனிடம் தேவர்கள் வந்து வரம் வாங்கிச் செல்வது வழக்கம். அப்போது அவர்கள் ஸர்வேச்வரனிடம், “நீ எங்களுக்கு மேலும் ஒரு வரம் அளிக்கவேண்டும். அதாவது நீ அளித்த வரம் நிலையாக நிற்கும்விதமாக எங்களிடம் வந்து நீ வரம் கேட்பதாகக் காட்டிக்கொண்டு எங்களுக்குப் பெருமை ஏற்படுத்த வேண்டும்”, என்று வேண்டினார். இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “அப்படியே செய்கிறேன்”, என்று சிவனிடம் சென்றான். சிவனிடம் ஸர்வேச்வரன், “ருக்மிணிப் பிராட்டிக்கு ஒரு பிள்ளைவரம் வேண்டும்”, என்று வரம் கேட்டான். ஹரி வம்சம் - நமோ கண்டாய கர்ணாய - என்று சிவனிடம் கூறி நின்றான். இதனைக் கேட்ட பார்வதியுடன் நின்ற சிவன், “இது என்ன செய்கை! உனது பரத்வத்தை மறைத்துக் கொண்டு நீ நிற்கும் விதம் நோக்குபவர்கள் இதனை மெய் என்று எண்ணுவார்களோ; தேவர்களுக்கு அளித்த வரம் காரணமாகவே இவன் இவ்விதம் செய்கிறான் என்று எண்ணுவார்கள் அல்லவோ? இதனால் உன்னை

‘கள்வா’ என்பார்கள்”, என்றான். இங்கு களவு என்பது - தனது ஸ்வாதந்தர்யத்தை மறைத்துக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு வசப்பட்டது போன்று நிற்கும் நிலையாகும். கைலாய யாத்ரையின்போது ஸர்வேச்வரன், “நமோ கண்டாய கர்ணாய நம: கடகடாயச”, என்று ஸர்வேச்வரன் கூறியதைக் கேட்ட அந்தணன் ஒருவன், “இதற்கு முன்பு யாரையும் துதித்து அறியாத வாய் அல்லவோ? அதனால் மீன் துடிப்பது போன்று இவனுடைய நாக்கு துடிப்பதைப் பாருங்கள்”, என்றானாம். பெரியதிருமொழி (1-7-8) - நாத்தழும்ப நான்முகனும் ஈசனுமாய் முறையாலேத்த - நான்முகனும், தேவர்களின் தலைவனான ருத்ரனும் முன்பு ஹிரண்யனுக்குப் பயந்து கொண்டு மனிதவேஷம் எடுத்துத் திரிந்தனர்; பின்னர் அவன் அழிந்தபோது, நாக்கு தழும்பேறும் விதத்தில் தங்களுடைய தாழ்ந்த நிலையால் துதித்தனர் - என்றது காண்க. ஆக துதித்து, நாக்கு தழும்பு ஏறிக் கிடப்பது அவர்களுக்கு அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - “இவன் தாழ்நின்ற நிலையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணின நிலையும் களவு” என்னுமிடத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். (எம்மையும் இத்யாதி) நீ இவற்றை மனைகிறபோது, எங்களையும் மனைந்து பின்னையன்றோ திர்யக்ஜாதிகளை உண்டாக்கிற்று. (இறைவ) இறைவ என்னா நிற்பார்கள். இங்ஙனே சொல்லுகிறவர்கள்தான் ஆரென்னில், (வெள்ளேறன் இத்யாதி) ராஜஸேவை பண்ணுவார் தந்தாம் அடையாளங்களோடே சட்டையும் பிரம்புமாய் ஸேவிக்குமாபோலே, இவர்களும் தந்தாம் அடையாளங்களோடேயாயிற்று வந்து ஸேவிப்பது. “இரவியர் மணிநெடும் தேரொடும்” இத்யாதி. (புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே) ஸர்வேச்வரன், பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாயிருக்கிற இருப்பில் புகப்பெறாமையாலே, திருப்பாற்கடலுக்கு இவ்வருகே கூப்பிட்டால், இவர்களுக்குக் காட்சி கொடுக்கக்காகத் திருவடி திருத்தோளிலே ஏறிப்புறப்படும் ஆட்டத்து வெளியிலே ஆனைக்காலிலே துகையுண்ணா நிற்பார்கள்.

விளக்கம் - இவன் இப்படியாகத் தன்னைத் தாழ்வான நிலையில் மாற்றிக் கொண்டு துதித்து நின்ற நிலையானது களவு என்பதை விளக்குகிறார். (எம்மையும் இத்யாதி) - நீ இவற்றை ஸ்ருஷ்டித்தபோது முதலில் எங்களைப் படைத்து, அதன் பின்னே அல்லவோ மற்ற விலங்குகள் முதலானவற்றைப் படைத்தாய். (இறைவ) - ஸ்வாமி

என்று நிற்பார்கள். இவ்விதம் உரைப்பது யார் என்றால், (வெள்ளேறன் இத்யாதி) - அரண்மனையில் பணி புரிபவர்கள் தங்களுக்கு உரிய சீருடை மற்றும் தடியுடன் வந்து நிற்பது போன்று, நான்முகன் முதலானோரும் தங்களுடைய அடையாளங்களுடன் வந்து நிற்பர். திருப்பள்ளியெழுச்சி (6) - இரவியர் மணிநெடும் தேரொடும் - பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் தங்களுடைய தேருடன் வந்து ஸ்ரீரங்கநாதன் முன்பு நிற்பர்; இந்த உலகத்தை நிர்வாகம் செய்யும் பதினோரு ருத்ரர்களும் தங்களுடைய ரிஷப வாகனங்களில் வந்தனர் - என்றது காண்க. (புள்ளூர்தி கழல் பணிந்தேத்துவரே) - “கருடனை வாகனமாகக் கொண்ட” என்று ஏன் விசேஷித்துக் கூறினார்? ஸர்வேச்வரன், தானும் பெரியபிராட்டியாரும் சேர்ந்து உள்ளபோது அவர்கள் உள்ளே வர இயலாத காரணத்தால், திருப்பாற்கடலுக்கு வெளியே நின்று அவர்கள் அழைக்கும்போது அவர்களுக்குக் காட்சி அளிக்கவேண்டும் என்பதற்காகக் கருடன் மீது ஏறி வருவான். அரசர்கள் வெளியே யானையில் வரும்போது அந்த யானையின் காலில் அனைத்து சிற்றரசர்களும் பணிந்து நிற்பது போன்று இவர்களும் பணிந்து நிற்கிறார்கள் என்று கருத்து.

2-2-11 ஏத்தவேமுலகும் கொண்ட கோலக்

கூத்தனை குருகூர்ச்சடகோபன் சொல்

வாய்த்தவாயிரத்துள் இவை பத்துடன்

ஏத்தவல்லவர்க்கு இல்லையோ ஞானமே

பொருள் - அனைவரும் துதித்து நிற்கும்படியாக ஏழு லோகங்களைத் தனது திருவடியால் அளந்து எடுத்துக்கொண்டவனும், சுந்தரமயமானவனும், கூத்தாடுபவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் குறித்து நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்ததும், லோகத்திற்கு உபாயமாகக் கிடைத்ததும் ஆகிய ஆயிரம் பாசுரங்களில், இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களைப் பொருளுடன் கற்று, துதிக்கும் விதத்தில் கூற வல்லவர்கள் தோஷம் இல்லாதவர் ஆகிறார்கள்.

அவதாரிகை - நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்க வல்லவர்களுக்கு, தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் ஈச்வரத்வ புத்தி பண்ணுகையாகிற ஊனமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்று, அதன் பொருளை நன்றாக உணரவல்லவர்களுக்கு, மற்ற தேவதைகளை ஈச்வரர்களாக எண்ணக்கூடிய தோஷம் ஏற்படுவதில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஏத்த ஏழுலகும் கொண்ட) “ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்” என்கிறபடியே ஏத்த, அந்த ஹர்ஷத்தாலே ஸகலலோகங்களையும் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொண்ட. (கோலக்கூத்தனை) திருவுலகளந்தருளினபோது வல்லாராடினாற்போலேயாயிற்று இருப்பது. அப்போதை வடிவழகை அநுபவிக்கும்தொழிய, இந்த்ரனைப்போலே ராஜ்ய ச்ரத்தை இல்லையே இவர்க்கு. (குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்) ஆப்திக்கு “இன்னார் சொல்லிற்று” என்னக்கடவதிறே. (சடகோபன்) வேதாந்திற்காட்டில் ஆழ்வார் பக்கலிலே பிறந்த ஆபிஜாத்யம். (வாய்த்தவாயிரம்) இத்தனைபோது இவர் ப்ரதிபாதித்த பரவஸ்து நேர்பட்டாற்போலேயாயிற்று இப்ப்ரபந்தமும் நேர்பட்டபடி. வாச்யத்திற்காட்டில் வாசகம் நேர்பட்டபடியென்றுமாம்; அதாவது விஷயத்தை உள்ளபடி பேசவற்றாயிருக்கை. (இவை பத்துடன் ஏத்த வல்லவர்க்கு) இத்திருவாய்மொழியை ஸஹ்ருதயமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு. (இல்லை ஓருனமே) இவ்வாத்மாவுக்கு ஊனமாவது அபர தேவதைகள் பக்கலிலே பரத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணுகையும், பரதேவதை பக்கல் பரத்வ ப்ரதிபத்தி பண்ணாமையும். இப்படி வரக்கடவதான ஊனம் இது கற்றார்க்கு இல்லை.

விளக்கம் - (ஏத்த ஏழுலகும் கொண்ட) - “ஏத்த” என்றால் தேவதைகள் உட்பட்ட அனைவரும் துதிக்க. ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் மாங்கள்ய ஸ்தவம் - ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்தைஸ்ததா மநுஷ்யைர்க்கநே ச கேசரை: ஸ்துத: க்ரமாந்ய: ப்ரசகார ஸர்வதா மமாஸ்து மாங்கள்ய விவ்ருத்தயே ஹரி: - விண்ணிலும் மண்ணிலும் உள்ள தேவர்களும் மனிதர்களும் சேர்ந்து நின்று துதிக்க, இந்த லோகங்கள் முழுவதையும் அளந்து எடுத்தவனாகிய ஸர்வேச்வரன், எனது

மங்களங்கள் வளரும்விதமாக எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைவரும் துதித்தார்கள். அந்த மகிழ்ச்சியின் காரணமாகவே அனைத்து லோகங்களையும் தனது திருவடியின் கீழே வைத்துக் கொண்ட. (கோலக்கூத்தனை) - உலகை அளந்தபோது ஆடல் கலையில் வல்லவர்கள் ஆடியது போன்று இருந்ததால் கூத்தன் என்கிறார். அந்த நேரத்தில் இந்த்ரனுக்குத் தனது பதவி மீண்டும் கிடைக்கவேண்டும் என்பது போன்றுள்ள மனநிலை ஆழ்வாருக்கு இல்லாத காரணத்தால் அவனுடைய வடிவழகை அனுபவிக்கிறார். (குருகூர்ச் சடகோபன் சொல்) - தனது பெயரை இவ்விதம் கூறியிருப்பது தற்பெருமை ஆகாதோ என்றால், நூலை உண்டாக்கியவர் பெயரும் நூலின் பெருமையும் உரைக்கவேண்டும் என்றுள்ள நன்னூல் விதியின்படி உரைத்தார் என்று கொள்ளவேண்டும். (சடகோபன்) - வேதாந்தத்திற்கு உள்ளதைக் காட்டிலும் ஆழ்வாரிடமிருந்து வெளிப்பட்டதால், திருவாய்மொழிக்கு உள்ள பிறவிப் பெருமை. (வாய்த்தவாயிரம்) - இதுவரை இவர் கூறி வந்த பரம்பொருள் விஷயமாக இவை அனைத்தும் தகுதியாக உள்ளது போன்று, இந்தப் பிரபந்தமும் உள்ளது. அல்லது சொல்லின் பொருள் தகுதியாக உள்ளதைக் காட்டிலும், கூறப்பட்ட சொற்கள் தகுதியாக உள்ளன என்றும் கொள்க. இந்தப் பிரபந்தத்தின் விஷயமாக உள்ள அவன், தன்னை உள்ளது உள்ளபடி வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் மறைந்து உள்ளான்; ஆனாலும் அவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் அனைத்தையும் தெளிவாக இந்தப் பிரபந்தம் வெளிப்படுத்துகிறது. (இவை பத்துடன் ஏத்த வல்லவர்க்கு) - "பத்துடன்" என்பதில் உள்ள "உடன்" என்பது, "மனதுடன்" என்று பொருள் தருவதாகும். அதாவது இந்தத் திருவாய்மொழியை மனதாரத் துதிக்கவல்லவர்களுக்கு. (இல்லை ஓருனமே) - ஊனம் என்றால் குறை. ஆத்மாவுக்கு ஊனம் எது என்றால் ஈச்வரன் அல்லாதவரை ஈச்வரனாக எண்ணுவதும், ஈச்வரனாக எண்ணவேண்டிய ஸர்வேச்வரனை அவ்விதம் எண்ணாமல் உள்ளதும் ஆகும்; இப்படிப்பட்ட நிலைமை இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு ஏற்படுவதில்லை.

வ்யாக்யானம் - முதற்பாட்டில், மேல் பரக்க அருளிச்செய்கிற இத்திருவாய்மொழியில் அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். இரண்டாம்பாட்டு முதல் துக்க நிவர்த்தகனாகையாலும், சீலவானகையாலும்,

ஸுகுமாரனாகையாலும், புண்டரீகாஷன் ஆகையாலும், ஆபத்ஸகனாகையாலும், அகடிதகடநா ஸமர்த்தனாகையாலும், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளைப் பண்ணுகையாலும், ஸம்ஹாரமாகிற செயலைச் செய்கையாலும், ஈச்வராபிமாநிகளாயிருக்கிறவர்களுடைய ஸ்தோத்ராதிகளாலும், இப்படி பஹுப்ரகாரங்களாலே அவனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்து இது கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டினார்.

விளக்கம் - முதல் பாசுரத்தில் இந்தத் திருவாய்மொழியில் விரிவாக உள்ள விவரங்களை மிகவும் சுருக்கமாக அருளிச்செய்தார். இரண்டாம் பாசுரத்தில் தொடங்கி - துக்கத்தைப் போக்குபவன் என்பதாலும், சீலம் நிறைந்தவன் என்பதாலும், ஸுகுமாரன் என்பதாலும், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் என்பதாலும், ஆபத்து உண்டாகும்போது அருகில் நின்று உதவுபவன் என்பதாலும், யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றை மிகவும் எளிதாகச் செய்யவல்ல திறன் கொண்டவன் என்பதாலும், படைத்தல் மற்றும் காத்தல் ஆகியவற்றைச் செய்வதாலும், அழித்தலைச் செய்பவன் என்பதாலும், ஸர்வேச்வரனை அபிமானித்தபடி உள்ள யாராலும் துதிக்கத்தக்கவன் என்பதாலும் பலவிதமாக அவனுடைய பரத்வத்தை அருளிச்செய்தார். அதன் பின்னர் இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்க வல்லவர்க்கு ஏற்படக்கூடிய பலனை உரைத்து நிறைவு செய்தார்.

இரண்டாம் பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 82)

79. வேதனை வெண்புரி நூலனை விண்ணோர் பரவ நின்ற

நாதனை ஞாலம் விழுங்கும் நாதனை ஞாலந்தத்தும்

பாதனைப் பாற்கடல் பாம்பனை மேற் பள்ளிகொண்டருளும்

சீதனையே தொழுவார் விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே.

பொருள் - அனைத்து வேதங்களாலும் கூறப்பட்டவனும், வெண்மையான யஜ்ஞோபவீதம் அணிந்தவனும், பரமபதத்தில் உள்ளவர்களால் எப்போதும் துதிக்கப்பட்டபடி உள்ளவனும், பூமி மற்றும் உள்ள லோகங்களை விழுங்குபவனும், தனக்கு மேலே யாரும் இல்லாதவனும், மூன்று லோகங்களையும் அளந்த திருவடி கொண்டவனும், திருப்பாற்கடலில் ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவனும், குளிர்ந்த ஸ்வபாவம் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்பவர்கள், பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் ஆவர்.

அவதாரிகை - பாவினேன், பகவத் விஷயமென்றால் தளராதே நின்றநுபவிக்குமவர்களும் சிலரேயென்கிறார்.

விளக்கம் – பகவத் விஷயத்தில் தன்னைப் போன்று தளர்ந்து போகாமல் உறுதியுடன் நின்று அனுபவிக்கவல்லவர்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேதனை) புக்கவிடமும் புறப்பட்டவிடமும் தெரியாதே தாம்பட்டது படும் வேதத்தை நினைக்கிறார். (வெண்புரிநூலனை) “மைவரைபோல் பொலியுமுரு” என்ற அவ்வடிவையிறே வேதங்களும் ப்ரதிபாதிக்கிறது. அவ்வடிவுக்குப் பரபாகமான திருயஜ்ஞோபவீதத்தையுடையவனை. (விண்ணோர் பரவ நின்ற நாதனை) நித்யஸூரிகளுமடைவு கெட்டுக் கிடந்து கூப்பிடுவது மவ்வடிவையிறே. (ஞாலம் விழுங்கும் நாதனை) குறைவற்றார் சிலர் கொண்டாடவிருந்தோமென்று மேன்மை பார்த்திராதே குறைவாளரான ஸம்ஸாரிகளை ப்ரளயம் நலியாதபடி வயிற்றிலே யெடுத்து வையா நின்றால் “நீயிது செய்யக்கடவையல்லை” என்று சிலரால் சொல்ல வெண்ணாதிருக்கிறவனை. (ஞாலமிய்யாதி) புழுக்குறித்த தெழுத்தாமாபோலே யொருகால் ரக்ஷித்து விடுகையன்றிக்கே ஜகத்தையடைய வளைந்து கொண்ட திருவடிகளை யுடையவனை. (ஞாலமிய்யாதி) எல்லாஞ் செய்தாலும் “ஒன்றும் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்று இவற்றையடைய அளந்து கொண்ட திருவடிகளை யுடையவனை. (பாற்கடலிய்யாதி) எல்லாஞ்செய்தாலும் “ஒன்றுஞ் செய்யப் பெற்றிலோம்” என்று இவற்றினுடைய ரக்ஷண சிந்தனை பண்ணிக் கொண்டு கிடக்கிறபடியாதல், இந்த்ரனுக் கிழந்தத்தைக் கொடுத்துத் தான் பேர்ந்து கிடக்கிறபடியாதல். (சீதனை) திருப்பாற்கடலில் கிடக்கிறபடியை நினைத்தால் தாபமடையத் தீரும்படி இருக்கிறவனை; “தாபார்தோ ஜலசாயிநம்” (சீதனையே தொழுவர்) அவனைத் தொழுது வேறேயொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கொள்ளவிருத்தல், அவனை ப்ரஸங்கித்த மாத்ரத்திலே நெஞ்சு தளருதல் செய்யாதே தொழுவார்கள். (விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே) நிரந்தர பகவதநுபவமே யாத்ரையான அச்சேசத்திலன்றியிலே அப்படிக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்தே அதுவே யாத்ரையா யிருக்கையாலே இவர்கள் நித்யஸூரிகளிலுஞ் சீரியர்.

விளக்கம் – (வேதனை) - எங்கிருந்து புறப்பட்டது, எப்படி வந்தது என்று அறிய இயலாதபடியும், தன்னைப் போன்றே அவனைக் குறித்து மட்டுமே சிந்தித்தபடி உள்ளதும் ஆகிய வேதங்களை எண்ணுகிறார். (வெண்புரிநூலனை) – திருவிருத்தம்

(78) – மைவரைபோல் பொலியுமுரு - என்று கூறப்பட்டவனை அல்லவோ அனைத்து வேதங்களும் ஓதுகின்றன? அப்படிப்பட்ட வடிவத்திற்கு சேரும்விதமாக வெளுத்த யஜ்ஞோபவீதம் தரித்தவன். (விண்ணோர் பரவ நின்ற நாதனை) - நித்யஸூரிகளும் தங்களுடைய இருப்பிற்காக அவனை அல்லவோ எப்போதும் அழைத்தபடி உள்ளனர்? (ஞாலம் விழுங்கும் நாதனை) – எந்தவிதமான குறையும் இல்லாத சிலர் மட்டுமே தன்னைப் போற்றியபடி உள்ளபோதிலும், குறைகளுடன் கூடிய ஸம்ஸாரிகளை ப்ரளய நீரில் ஏற்படும் ஆபத்திலிருந்து துன்பம் உண்டாகாதபடி திருவயிற்றில் எடுத்து வைத்துக் கொள்பவன். இவ்விதம் செய்யவில்லை என்றால், “நீ எங்களைக் காக்கவில்லை, உன்னைத் தொழுதவர்களை மட்டுமே காக்கிறாய்”, என்று கூறாதபடி உள்ளவன். (ஞாலமிய்யாதி) - ஒருமுறை ரக்ஷித்து, பின்னர் விடுவது என்றில்லாமல் இந்த லோகம் முழுவதும் அளந்த திருவடிகளை உடையவன். (ஞாலமிய்யாதி) – அனைத்து உபகாரங்களையும் செய்தபோதிலும், “இவர்களுக்கு ஏதும் செய்யவில்லையே” என்று சிந்தித்தபடி, அனைத்தையும் அளந்து எடுத்துக் கொண்ட திருவடிகள் உள்ளவன். (பாற்கடலிய்யாதி) - அனைத்தும் செய்தாலும், “ஏதும் செய்யவில்லை” என்று அனைத்தையும் காப்பாற்றுவது குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி சயனித்துக் கிடப்பவன். இந்திரன் இழந்ததை மீட்டுக் கொடுத்து, தான் ஏதும் செய்யாதது போன்று கிடப்பவன். (சீதனை) - திருப்பாற்கடலில் இவன் சயனித்தும் கிடப்பதை மனதால் எண்ணினால் போதுமானது, அதன் மூலமே வேதனைகளை மாற்றித் தரக்கூடியவன். இதனை - தாபார்த்தோ ஜலசாயிநம் – தாபங்களைப் போக்கும் விதத்தில் ஜலத்தில் சயனித்துள்ள - என்றது காண்க. (சீதனையே தொழுவர்) - அவன் அல்லாமல் வேறு பயனுக்காக அவனைத் தொழுது நிற்பவர்கள், அவனைத் தொழுதவுடன் மனம் தளர்தல் முதலான எந்தவிதமான நிலையும் ஏற்படாமல் இருப்பவர்கள். (விண்ணுளாரிலுஞ் சீரியரே) - எப்போதும் பகவத் அனுபவம் மட்டுமே கிட்டும்படியாக உள்ள பரமபதத்தில் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும், அதற்கு முரண்பாடான ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோதிலும், அவனைத் தொழுதபடி உள்ளவர்கள், உயர்ந்தவர்களே ஆவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்